

(Hargita és Kovászna megyében leginkább magyarnak), vagy pedig, ha megvallja nemzetiségét, a más népeiségek közül többnyire inkább a román anyanyelvűek sorát gyarapítja. (Maros megyében 1992-ben 10617 római katolikus, református és unitárius cigányt írtak össze, a magyar anyanyelvű cigányok száma azonban mindössze 3606 lélek. A többiek, meglehetősen gyakran vagy más anyanyelvűként lettek felvéve, hitéletüket bizonyára nem ezeken a nyelveken gyakorolják.) A többnyelvűek esetében a nemzetiségi statisztika tanácstalan, mert tényleges nyelvhasználatuk gyakorlatilag nem rögzíthető. Legfeljebb dominanciákat és preferenciákat állapíthatnánk meg az általuk beszélt egyéb nyelvek ismeretében. Ezek tudakolására a román statisztikai szolgálat ezúttal sem vállalkozott. Jobb híján tehát az anyanyelvi-nemzetiségi és nemzetiségi-felekezeti összefüggések mentén körvonalazódnak majd – megyénkénti és város-falu szerinti megoszlásuk ismeretében – a további „mélyfúrásokat” igénylő vizsgálati terepek. E vizsgálódásokra annál is inkább szükség lesz, mivel a jelekből ítélve az erdélyi magyarság egy része a népszámlálás számsorai között nyelvileg is „rejtőzködő” népeiséggé vált. Ezt a jelenséget nevezi a romániai magyar publicisztika az erdélyi magyarság „elcsángósodásának”. Ha szelídebb párhuzamot keresünk, akkor úgy is fogalmazhatnánk, hogy a szórványban, városi diaszpórában, vegyes házasságban élők etnodemográfiai helyzete kezd a magyarországi nemzetiségekéhez hasonlatossá válni. E jelenségkörre – akárcsak nálunk – itt sincsenek statisztikailag egyértelmű és egyszerű magyarázatok.

Az árnyékmadár

Székely